

Henki &

elämä

Ruualla ei leikitä

Jyväskylän
seurakunnan
lehti

22.9.2017 ■ numero 14

Valomies
nauttii
pimeästä

► sivu 3

Pyhään
törmää
ostoksilla

► sivu 4

Jussin sairaus
pysäytti
koko elämän

► sivut 6-7

Kolumni

Toipumisen tiellä

Hoitoon vaadittava lähetekäytäntö koetaan mielenterveysongelmissa kankeaksi, mikä viivästyttää hoitoon pääsyä. Lähetettävyydestä on hyviä kokemuksia niin asiakkailta, hoitohenkilöstöllä kuin rahoittajillakin.

Hoidossa harvat tapaamiset ja ennen kaikkea työntekijöiden tiivis vaihtuminen vaikeuttavat hyvän hoitosuhteen syntymistä ja toipumista. Kaikilla ei ole kuitenkaan hoito- ja kuntoutussuunnitelmaa tai sen sisältö on heille epäselvä. Mielenterveyden ongelmat vaikuttavat ihmisen ja hänen perheensä elämään kokonaisvaltaisesti, siksi ongelmista selviämiseenkin tarvitaan erilaisia tukitoimia. Hoitoalan ammattilaisilta odotetaan tietoa sairaudesta ja apua sen hallintaan. Sosiaalityöllä on vahvaa osaamista eri tukimuodoista ja palveluista, mikä pitäisi paremmin huomioida hoito- ja kuntoutussuunnittelussa.

Sairauteen keskittyvän hoidon lisäksi on tärkeää vaikuttaa sairauden seurauksiin ja vahvistaa ihmisen terveitä puolia. Tämä sosiaalisen kuntoutumisen tukeminen jää usein kolmannen sektorin tehtäväksi. Järjestöt koetaan arjen asiantuntijoiksi, mutta valittavan usein nämä eri sektorit toimivat vielä rinnakkain, eivät yhdessä.

Kokemusasiantuntijuus on nousemassa ammattilaisten asiantuntijuuden rinnalle, ja samoja ongelmia läpikäyneiden vertaistukea arvostetaan suuresti. Perusterveydenhuollossa työskentelevistä masennushoitajista ja päihdehoitajista on paljon hyviä kokemuksia. Osastohoidon vähennyttyä kotiin tuotava tuki ja ohjaus ovat lisääntyneet. Avohoidossa tarjotaan yksilötapaamisten lisäksi nykyisin runsaasti erilaisia toiminnallisia ryhmiä.

Yhteiskunta siirtää monia mielenterveyskuntoutujia jo nuorena eläkkeelle ja samalla elämään minimaalisilla tuloilla. Toisaalta kaikkien, myös osatyökykyisten työpanos, halutaan käyttöön. Tuhannet heistä haluaisivatkin tehdä työtä, mutta heille sopivia osatöitä ei vain löydy.

Mielenterveyden ongelmiin liittyviä ennakkoluuloja ovat vähentäneet viimeaikaiset julkisten esiintulot. Ne alentavat hoitoon hakeutumisen kynnystä ja vahvistavat käsitystä, että ihminen voi olla mielenterveyden ongelmista huolimatta yhteiskunnassamme hyvinkin arvostettu.

Ulla Lehtinen
toiminnanjohtaja
Suvimäen Klubitalo

Tänään rukoulen

Kiitos uskon lahjasta

Rukoilen lasten ja lastenlasten puolesta. Tykkään kuunnella ihmisten asioita, ja rukoulen myös heidän puolestaan, jotka ovat kertoneet vaikeuksistaan minulle. Kiitän uskon lahjasta, että tämän elämän jälkeen on vielä jotakin. Menetin puolisoni viisi vuotta sitten. Ensin olin katkera, mutta nyt olen oppinut kiittämään yhteisistä vuosista.

Nainen, 71

Suomessa on yli 400 000 mielenterveysomaista. Kaija Airiainen on yksi heistä. Hänelle omaisyhdistys on ollut tärkeä selviytymiskeino. ”Päätäjät voisivat helpottaa meidän arkeamme antamalla taloudellista tukea yhdistyksille”, hän vinkkaa.

Pienestä kuolemasta valoon

Pojan skitsofrenia laittoi Kaija Airiaisen eläkesuunnitelmat uusiksi. Selviämisessä ovat auttaneet keskustelu, ystävät, usko ja vertaisyhdistys.

SAILA AARNIO teksti
SAMI SAARENPÄÄ kuva

Jussi oli viittä vaille diplomi-insinööri. Opinnot Lappeenrannassa olivat edenneet hyvin, työharjoittelut suoritettu ja armeija käyty. Eräänä syysiltana hän ilmestyi vanhempiensa ovelle Jyväskylään kukkakimpun kanssa. ”Minulla on paha olla”, hän sai sanottua.

Kaija ja hänen edesmennyt miehensä Alpo Airiainen olivat ymmällään, sillä he eivät olleet havainneet Jussin käytöksessä mitään erityistä. Nyt Jussin katse oli poissaoleva, eikä kukkien tuominen ollut hänelle tavallista. Jussilla todettiin stressin laukaisema skitsofrenia.

– Tämä oli meille järkytys, kuin pieni kuolema. Toivoimme, että se olisi ohimenevä. Pian meille selvisi, että tilanne oli lopullinen. Se oli kaikkein hankalinta hyväksyä, Kaija kertoo 20 vuoden takaista tapahtumaa.

Tilanteeseen liittyi myös vahvoja pettymyksen tunteita. Jussin opiskelut jäivät kesken, eikä hän todennäköisesti koskaan perustaisi perhettä. Kaverit kaikkosivat.

– Jussi oli ollut hyvin seurallinen ja menävä. Surin Jussin yksinäisyyttä ja sitä, että hänellä jäisivät monet ihanat asiat elämästä kokematta, Kaija-äiti sanoo.

Luokanopettajana toimineella Kaijalla oli Jussin sairastuessa kolme työvuotta jäljellä. Hänen muusikkomiehensä oli juuri jäänyt eläkkeelle. Jussi muutti takaisin kotiin. He päättivät puhua asiasta avoimesti sekä perheen sisällä että ystävien, sukulaisten ja naapureiden kanssa. Lukemattomat rukoukset rukoiltiin. Aiheesta etsittiin tietoa, ja Kaija lähti mukaan mielenterveysomaisten yhdistykseen.

Mutta paikka oli kova. Niin kova, että Alpon haitari sammui vähäksi aikaa kokonaan. Ja samalla jäi Kaijan tanssi.

– Olin intohimoinen tanssija ja nautin suuresti, kun sain käydä tansseissa, joissa Alpo soitti. Elämämme oli musiikin täyteistä ja iloista. Kun Jussi sairastui, kaikki pysähtyi. Mutta onneksi Alpon soitto virisi uudestaan, kertoo Kaija.

Lääkityksen myötä Jussin kunto alkoi nousta ja persoona vahvistua. Hän ulkoili,

jutteli ja eli normaalia arkea vanhempiensa kanssa. Perheen miehet kävivät usein Alpon kotitilalla Korpilahdella hommissa.

Asuttuaan reilun vuoden lapsuudenkodissaan Jussi oli valmis muuttamaan omilleen. Hän on pitänyt itsensä liikkeessä ja työskennellyt muun muassa puutarhoilla, mansikkapelloilla ja keittiöissä. Työkuntoutukseen osallistuttuaan Jussi sai työpaikan maalaiskunnan katu- ja puisto-osastolta, missä hän työskenteli useamman vuoden.

” Surin sitä, että Jussilla jäisivät monet ihanat asiat kokematta.

Nyt hän kokkaa mielenterveyskuntoutujien yhteisössä, Suvimäen Klubitallolla Taulumäellä.

– Se on ihana paikka. Siellä on monenlaista ohjattua toimintaa. Jussi menee sinne joka arkiamu ja iltapäivällä hän polkee minun luokseni kahville. Sitten me juttelemme päivän asioista ja ajankohtaisista aiheista.

Tämä on heille tuttua, sillä Airiaisilla on aina oltu avoimia ja puhuttu vaikeistakin asioista.

– Hiljattain olemme Jussin kanssa keskustelleet muun muassa siitä, että jos minusta jättää aika ennen Jussia, meillä on suuremoinen ystäväperhe, joka tuntee Jussin ja on luvannut pitää hänestä huolta minun jälkeeni. Ystävyys on mahtava asia. Se on ollut minulle aina voimanlähde, Kaija toteaa.

Tällä hetkellä Jussi hoitaa itse lääkityksensä, kaupassakäynnit ja ruuanlaitot. Hän on sosiaalinen ja valoisa ja reissaa omatoimisesti veljensä perheen luona Latviassa.

– Mielestäni Jussin sairaus on lievä. Hänellä on paljon terveitä alueita ajattelussa. Ulkopuolisen silmissä hän saattaa vaikuttaa ihan terveeltä.

Äiti huomaa kuitenkin Jussin ajatuksissa omituisuuksia.

– Sairaus ilmenee esimerkiksi siten, että hän yleistää omia mielipiteitään ja käsityksi-

ään. Hän kuvittelee, että kaikki muutkin ihmiset ajattelevat samalla tavalla. Skitsofrenialle on tyypillistä, että henkilö siirtää omia ajatuksiaan toiseen ihmiseen.

Joissakin asioissa Jussi on äärettömän pikutarkka, ja aikataulut ovat hänelle tärkeitä, eikä hän ole valmis muuttamaan suunnitelmiaan kovin nopeasti. Myös tämänhetkinen levoton maailmanmeno saattaa aiheuttaa hänelle ahdistusta.

– Jussin mieli on niin auki, että siihen vaikuttavat kaikki asiat, etenkin väkivalta. Tavallinen ihminen sulkee mielensä näiltä. Itse hän ei ole kuitenkaan aggressiivinen, eikä hänellä ole rumia puheita.

Äidin silmin Jussin elämä on mukavalla mallilla.

– Hän vaikuttaa tyytyväiseltä. Ja niin olen minäkin. Olen hyväksynyt Jussin tilanteen ja ajattelen, että tämä on meidän polku. Kuljemme sitä käsi kädessä. Joskus Jussi suree sitä, että hänellä ei ole elämänkumppania. Silloin sanon hänelle, että hänen perheensä on tässä – äiti ja poika ovat nyt perhe.

Tiesitkö?

Tietoa, tukea ja virkistystä

- Keski-Suomen mielenterveysomaisten FinFami ry tukee omia, joiden läheinen on sairastunut psykykkisesti.
- Yhdistyksestä saa tietoa mielenterveysasioista sekä vertaistukea samanlaisessa elämäntilanteesta olevilta.
- Yhdistys järjestää myös monenlaista virkistystoimintaa.

Ota yhteyttä

- Keski-Suomen mielenterveysomaisten FinFami ry
- Tapionkatu 4 A 5, 40100 Jyväskylä
- puh. 050 528 0030
- toimisto@finfamiks.fi
- www.finfamiks.fi

Ruuasta on tehty viihdettä

Suuri osa suomalaisista elää ruokakuplassa. Meillä on varaa tehdä ruuasta viihdettä, samalla kun jokapäiväinen ateria ja tasapainoinen ravitsemus ovat monien ulottumattomissa maailmassa, miettii Marttaliiton pääsihteeri Marianne Heikkilä.

KIRSI AIRIKKA teksti
HANNU JUKOLA kuva

Marianne Heikkilän rakkaimmat ruokamuistot liittyvät yhdessä syömiseen perheen, läheisten sekä ystävien kanssa.

Marttaliiton pääsihteeri ja *Martat*-lehden päätoimittaja muistelee, että juhlapyhinä syötiin usein isänäidin luona Tampereella.

– Hän valmisti itse pyydystettyä haukea, uusia perunoita, kalakeittoa ja monia muita ihania ruokia, jotka maistuivat minulle ja veljelleni. Näissä hetkissä kiteytyivät suvun yhteys ja läheisistä välittäminen.

Lapsia opetettiin hankkimaan ravintoa luonnosta eli sienestämään, marjastamaan ja kalastamaan. Äidinäidin luona Pohjois-Karjalassa, Pieliisen saarella kalastettiin ahvenia.

– Isoäiti savusti kalat. Savusaunan jälkeen saimme nauttia yksinkertaisen ihanaa ruokaa.

Aikuisen Marianne Heikkilän suhde ruokaan on sekä yhteisöllinen että käytännöllinen.

– Haluan opettaa nuoria tekemään ruokaa, vaikka itse en olekaan erityisen hyvä kokki. Yhdessä syömisen perinne on arvo, jonka haluan siirtää seuraaville sukupolville.

Ruoka on meille välttämätön, ja useimmille myös tärkeä asia, johon liittyy sosiaalisia, kulttuurisia, eettisiä ja terveydellisiä seikkoja sekä hengellisiä vertauksia.

– Ihmisten vapaa-aika on lisääntynyt, ja ruokaharrastus on yksi harrastus muiden joukossa. Tietämys kasvaa, ja ravinnon sekä liikunnan vaikutukset terveyteen ovat paljon esillä. Ihmiset haluavat vaikuttaa ympäristön ja eläinten hyvinvointiin ruokavalintojen avulla.

Heikkilän ja Marttaliiton asiantuntijoiden mielestä nykyisin ravitsemukseen liittyy kuitenkin monia arveluttavia ilmiöitä.

– Ruokakuplalla tarkoitetaan esimerkiksi sitä, että hyvinvointivaltiossa useimmilla ihmisillä on mahdollisuus tärkeillä, leikkillä ja hienostella ravinnon kanssa. Elintaso on noussut, ja monilla on varaa ostaa sitä, mitä tekee mieli. Ruuasta on tullut osa identiteettiä eli voit erottaa joukosta tai kuulua johonkin ryhmään ruokavalintojen perusteella.

Samaan aikaan nälänhätä ja vesipula ovat todellisuutta monilla alueilla maailmassa. Vähävaraisten ihmisten määrä ja ruokavain tarve ovat lisääntyneet Suomessakin.

Ruoka on paljon esillä mediassa.

– Sen antama kuva ei aina vastaa totuutta ihmisten arjesta, huomauttaa Heikkilä.

Ruokaa markkinoidaan kuten muitakin suuntauksia. Monet dieetit ovat muoti-ilmiöitä, jotka tulevat ja menevät.

– Oma hyvinvointi on tärkeää, ja siksi halutaan kokeilla trendidieettejä, jotka usein lupaavat ihmeitä. Ruokavalintojen kautta yksilöllä on mahdollisuus hallita edes jotain asiaa omassa elämässä. Oma, tuunattu ruokavalio on osa oman persoonan vahvistamista.

Ruokakupla tarkoittaa myös sitä, että moni on kadottanut ymmärryksen ruokaketjusta. Ei käsitetä, mistä ravinto tulee ja miten se saadaan pöytään.

– Tärkeää olisi pohtia, miten voisimme vähentää ruokahävikkiä ja miten oppisimme arvostamaan yhteisiä aterioita sekä turvallista lähiruokaa, korostaa Heikkilä.

Martat kannattavat lähiruokaa ja sesongin satokausiruokaa, joka on suomalaista, puhdasta, eettistä, ekologista, maukasta, turvallista ja kestävin periaattein tuotettua.

– Marttojen ruokafilosofia soveltuu itse asiassa varsin hyvin tämän päivän trendeihin ja tavoitteisiin.

Kestävä ruokajärjestelmä on sellainen, että kuluttajat valitsevat ruokaa, joka on tuotettu alkutuotannosta lähtien raaka-aineita viisaasti käyttäen ja ravinteita kierrättäen. Monet päättävät ruokavaliostaan eettisin ja ekologisin perustein. Useat suosivat luonnonmukaisesti viljeltyjä ja kasvatettuja tuotteita.

Luonnonmukaisen ruuan tuottaminen jakaa kuitenkin mielipiteitä. Luomutuotantoa sanotaan usein tehottomaksi, koska siinä tarvitaan suurempi kasvua kuin vastavaan tavanomaisesti tuotetun ruokamäärän

tuottamiseen. Siksi se on usein myös kalliimpi vaihtoehto.

– Tutkimusten mukaan suomalaiset luomutuotteet eivät juuri eroa terveellisyyden ja puhtauden puolesta tavanomaisesti tuotetuista elintarvikkeista. Muualla maailmassa ero voi olla suurempi. Etuina on, että luomutuotanto lisää luonnon monimuotoisuutta, ja eläinten hyvinvointiin kiinnitetään enemmän huomiota, Heikkilä pohtii.

» Vähävaraisten auttaminen on hieno asia, mutta kaikkein tärkeintä olisi estää hävikin syntyminen.

Vaikka lihan kulutus ei ole vähentynyt Suomessa, se on muuttunut. Ympäristötietoisuus ja vastuu maapallon ravitsemuksesta näkyvät nykyisin siinä, että useat ihmiset länsimaissa ovat vähentäneet punaisen lihan syömistä. Proteiinia saadaan yhä enemmän muun muassa siipikarjasta, kananmunista ja soijasta.

Markkinoiden uutuuksia ovat härkäpavuista valmistettu härkis ja nyhtökaura sekä maidosta tehty ruokarae, mifu. Moni pitää uutuuksia hintavina. Heikkilä on toista mieltä.

– Tuotteet ovat kypsennettyjä, ja ruoanvalmistuksessa 250 grammaa vastaa noin 400 grammaa kypsentämätöntä jauhelihaa. Lopullinen hintaero on aika pieni.

Marttaliiton mukaan eettisin ja ekologisin perustein valitut tuotteet ovat kokonaisuuden kannalta aina parempi vaihtoehto kuin olla kiinnittämättä huomiota pakkausmerkintöihin, raaka-aineiden koostumukseen ja ympäristövaikutuksiin.

Suomessa päättyy vuosittain roskiin jopa 460 000 tonnia ruokaa. Marianne Heikkilän mukaan pelkästään kotitalouksissa jokainen suomalainen heittää ruokaa roskiin re-

lut 20 kiloa vuodessa. Eniten haaskataan perunoita ja leipää.

Ruokahävikkiä syntyy useista syistä. Ruokaa hankitaan liikaa sekä kauppoihin että kotitalouksiin. Tähteitä ei välttämättä osata hyödyntää.

– Nykyisin kokkaustaidot ovat kahtia jakuneet. Jotkut ovat hyvin taitavia, ja osa ihmisistä ei hallitse edes perustaitoja. Tähderyöän jalostamisessa tarvitaan sekä ruuanvalmistustaitoja että mielikuvitusta, pohtii Heikkilä.

Seurakuntien ruokapankkien ja paikallisten kauppojen yhteistyö pienentää hävikkiä.

– Vähävaraisten auttaminen on hieno asia, mutta kaikkein tärkeintä olisi estää hävikin syntyminen. Nyt kaupat voivat puhdistaa omantuntonsa ja lahjoittaa ruuan pois, ja näin vastuu siirtyy toisaalle. Ei ole mielekäästä synnyttää hävikkiruokamarkkinoita olemassa olevien markkinoiden rinnalle, miettii Heikkilä.

Hän toivoo, että julkisten keittiöiden, koulujen, päiväkotien sekä ravintoloiden ylijääviä aterioita annetaan tai myydään edullisesti. Näin valmistetut ateriat eivät joudu jätteeksi.

Tiesitkö?

Marianne Heikkilä

■ Koulutus: teologi, pappisvihkimys 1996

■ Ura: Toimittajana Ylen lasten- ja nuorten toimituksessa 90-luvulla, Vantaan Hakunilan nuorisotyöstä vastaava seurakuntapastori, Kirkkopalveluiden viestintäpäällikkö, Kirkon Ulkomaanavun apulaistoiminnanjohtaja, kotimaantyon päällikkö ja sidosryhmäjohtaja sekä Naisten Pankin perustaja ja osakas, Marttaliiton pääsihteeri ja *Martat*-lehden päätoimittaja 2010–

Marttaliiton pääsihteeri Marianne Heikkilä arvostaa tuoreita, puhtaita ja lähellä tuotettuja raaka-aineita.

Anni Juntusen Elsa-tytär nauttii muiden vauvojen näkemisestä.

Vauvat musisoivat Kuokkalan kirkossa

Valtakunnallista Vauvan päivää vietetään tänä syksynä ensimmäistä kertaa. Vauvan päivän vauvamusikari järjestetään syyskuun viimeisenä perjantaina 29.9. klo 10 Kuokkalan kirkossa. Koko perheen tapahtumassa lauletaan, leikitään ja lorutellaan.

Seurakunnan vauvaryhmiä koostuu Jyväskylässä Huhtasuolla, Keltinmäessä, keskustassa, Kortepohjassa, Kuokkalassa, Neulaskodilla, Tikkakoskella sekä Vaajakoskella.

Joka päivä on vauvan päivä

Vertaistuki tuo äideille vinkkejä ja virikkeitä. Vauvatkin tuntuvat selvästi nauttivan toistensa seurasta.

TATU KUUKKANEN teksti
NIKO KUHA kuva

Vaajakosken kirkolla kokoontuu viikoittain ensimmäisen lapsen saaneille perheille tarkoitettu vertaistukiryhmä, Pallerot.

– Äidit käyvät vauvan ensimmäisen vuoden ajan saamassa vertaistukea, eli tapaamassa muita samassa tilanteessa olevia, lastenhojaaja **Marja Lähteelä** kertoo.

Ekavauvaryhmä on Lähteelän mukaan matalan kynnyksen paikka. Ryhmässä jaetaan arjen ilot ja surut. Keskustelut käydään luottamuksellisesti.

Katja Yli-Pentti on tullut paikalle viiden ja puolen kuukauden ikäisen **Jasper**-poikansa kanssa. Muiden äitien näkeminen tuo kum-

masti sisältöä päivään.

– On kiva nähdä muita äitejä ja päästä juttelemaan heidän kanssaan. Tämä pikkumies kun ei vielä paljoa vastaile, **Yli-Pentti** sanoo nauraen.

Kuuden ja puolen kuukauden ikäisen **Elsan** äiti, **Anni Juntunen** kertoo, että kerho on mukava äitien lisäksi myös vauvoille.

– Vauvat selvästi nauttivat toistensa seurasta, hän sanoo.

Juntunen myös uskoo, että vauvat oppivat toisiltaan ryhmässä uusia taitoja. Äitejä hämmästyttää toisinaan se, kuinka nopeasti lapsi kehittyy ja oppii uusia asioita.

Mikä äitiydessä sitten eniten yllätti vai yllättikö mikään?

– Alussa yllätti, kuinka vaativaa

lapsen hoitaminen on, ja kuinka riippuvaisia äidistä vauvat ovat. Siitäkin huolimatta, että sen tiesi tavallaan jo etukäteen, **Juntunen** pohtii.

» Jotenkin ihmeellisesti oman lapsensa kuitenkin tuntee ja tunnistaa sen tarpeet.

Äitiyden mukanaan tuoma jatkuva huolenpito vauvasta on asia, josta ei tiedä täysin millaista se on, ennen kuin itse kokee.

– Itse ajattelin ennalta, että vauvan kanssa eläminen olisi vaikeampaa. Mitä jos lapsi itkee jatkuvasti

tai muuta. Jotenkin ihmeellisesti oman lapsensa kuitenkin tuntee ja tunnistaa sen tarpeet, kuten vaikkapa itkun synn. Kaikki on sujunut lopulta yllättävän helposti ja luonnollisesti, **Yli-Pentti** pohtii.

Kerho tarjoaa äideille vinkkejä arjen rutiineihin. Vinkkejä voi saada paitsi muilta äideiltä, myös vierailvilta asiantuntijoilta. Esitysten aiheet vaihtelevat vauvojen uniasiosta imetykseen ja vyöhyketerapiaan, ja ensiavusta ruoan monipuolistamiseen.

Tänä syksynä vietetään ensimmäistä kertaa valtakunnallista vauvojen päivää. Kansalliseen kalenteriin lisätty vauvojen päivä on aina syyskuun viimeisenä perjantaina. Päivän avulla halutaan kiinnittää

huomiota vauvojen hyvinvointiin ja tuoda esille vauvaperheiden haasteita.

Päivän ideoinut **Vauva Suomi** -yhdistys listaa nettisivuillaan syitä vauvapäivän järjestämiseen: "Vauva-ajan avioerojen yleistyminen, yksihuoltajien ja uusperheiden määrän kasvu, syntyvyyden lasku ja palveluihin käytettävien resurssien niukentuminen".

Vauvakerhon äidit eivät erityisesti uudesta juhlapäivästä innostu, vaikka he pitävätkin ajatusta hyvänä. Keskustelua herää siitä, onko erilaisia teemapäiviä jo liikaa.

– Meillä vauvojen päivä on ainakin joka päivä, ei vain kerran vuodessa, **Anni Juntunen** linjaa ja ruostistaa omaa tytärtään.

Elämästä

Teen parhaani, se riittää

HEIKKI IMPIÖ
teksti ja kuva

Olen **Ronja Kovanen**, 25. Olen asunut Lievestuoreella koko ikäni. Ostimme mieheni kanssa sieltä pari vuotta sitten talon, myös siskoni ja isovanhempani asuvat Liepeellä. Vuosi sitten menimme naimisiin. Päivämäärä on helppo muistaa, koska se on sama kuin kihlajaispäivämme ja päivä, jolloin tapasimme toisemme.

Minulla on kaksi ammattia. Alun perin valmistuin media-assistentiksi nelisen vuotta sitten. Koska töitä alalla ei ollut tarjolla, päätin

saman tien opiskella toista kiinnostavaa alaa. Valmistuin kokiksi jouluna 2014.

Tykkään touhuta koko ajan ja tehdä töitä käsilläni. Vaikka graafinen ala on ainakin toistaiseksi jäänyt taka-alalle, harrastan edelleen piirtämistä ja valokuvaamista. Samaa käsillä tekemisen iloa ja luovuutta voi toteuttaa myös kokin töissä.

Valmistuttuani pääsin puoleksi vuodeksi töihin oppilaitokseni keittiöön. Sen jälkeen olen työskennellyt useammassa lounasravintolassa. Tein töitä patkissa saman firman lounasravintoloissa

aluksi henkilöstöfirman kautta, mutta myöhemmin minut vakinaistettiin. Ajoittain kokin työtä on leimannut kova kiire. Olen miettinyt, onko ala liian rankka, pitäisikö minun harkita paluuta ensimmäiseen ammattiini?

Viime keväänä minun oli pakko pysähtyä miettimään, onko tämä sittenkään se mitä haluan. Huomasin arvostavani sellaisia asioita, joita en ollut joko aiemmin huomannut tai sitten olin pitänyt niitä itsestään selvinä. Opin, että tämä on minun ainoa elämäni ja liian lyhyt käytettäväksi sellaiseen, joka ei

tunnu hyvältä ja oikealta. Olen opetellut olemaan itseäni kohtaan armollisempi.

Nuorena ja vasta vähän aikaa alalla työskennelleenä pyrin tekemään parhaani. Sen täytyy riittää. Virheitä sattuu jokaiselle, mutta ehkä ensi kerralla en enää tee samaa virhettä. Kesäloman jälkeen palasin saman firman eri yksikköön, jossa saan työskennellä huipputyökaverin kanssa. Meillä yhteistyö toimii hienosti, ei tarvitse välttämättä sanoa mitään, kun jo tietää mitä pitää tehdä seuraavaksi. Nyt tuntuu, että tämä on ihan minun juttuni.

Ronja Kovanen ei löytänyt töitä graafiselta alalta, sen sijaan kokkina hommia on riittänyt. Mielellä on käynyt myös oma yritys, vaikkapa pieni kahvila, jossa kädenjälki näkyisi leivonnaisten lisäksi myös mainosten grafiikassa.